

Швейц

Стефан

Жозеф Фуше

Портрет політичного діяча

Харків
«ФОЛІО»
2017

ПЕРЕДМОВА

Жозеф Фуше, один з найвизначніших діячів своєї доби, одна з найвидатніших постатей світової історії, знаходив мало прихильності серед сучасників, а ще менше — справедливості у нащадків. У Наполеона на острові Святої Гелени, в Робесп'єра серед якобінців, у Карно, Барраса й Талейрана, що писали мемуари, в усіх французьких істориків — роялістів, республіканців, бонапартистів — одразу набігала жовч на перо, тільки-но вони згадували його ім'я. Природжений зрадник, жалюгідний інтриган, слизький плазун, професійний перекинчик, гидкий поліційний нишпорка, нищий амораліст — йому не шкодували жодного зневажливого назвиська. Об'єктивно дослідити його характер чи, радше, напрочуд стало безхарактерність не пробували ані Ламартін, ані Мішле, ані Луї Блан. Уперше в правдивих життєвих рисах постать Фуше з'являється в монументальній біографії Луї Мадлена (ця розвідка, як і решта, значною мірою саме їй завдячує фактичним матеріалом): був собі в історії такий чоловік, що під час перетворення світу керував усіма партіями й тільки сам безпечно прослизав далі, а перемигши в психологічному двобої і Наполеона, й Робесп'єра, спокійно ховався в задньому гурті непомітних статистів. Униз і вгору кидало

Фуше і в Наполеонових виставах, чи то драматичних, чи то опереткових, але тоді в схематичному шаржованому образі пронозуватого міністра поліції здебільшого вже проступають риси Шерлока Холмса: адже в пісному викладі матеріалу провідну роль у затінку завжди сплутують із другорядною.

Тільки одна людина побачила велич цього своєрідного типу з висоти свого власного зросту, і то немало: Бальзак. Його високий, а водночас проникливий дух, що не ковзав поверхнею подій, а завжди прозирає і за лаштунки, беззастережно визнав Фуше за психологічно найцікавіший характер свого сторіччя. Звикнувши всі пристрасті — так звані героїчні й так звані ниці, — розглядати у своїй хімії почуттів як цілком рівновартісні елементи, однаково захоплюючись послідушим злочинцем Вотреном і генієм добропорядності Луї Ламбером, не вбачаючи жодної різниці між моральним і неморальним, завжди вимірюючи тільки силу волі та інтенсивність пристрасті, Бальзак саме цю, найзневаженішу і найпроклятішу постать часів революції та імперії витягає з її зумисного мороку. Він називає цього «*singulier génie*»¹ «єдиним міністром, якого коли-небудь мав Наполеон», «*la plus forte tête que je connaisse*»²; а в іншому місці — «однією з тих постатей, які під поверхнею ховають таку незвичайну глибину, що їх ніхто не розуміє, коли вони діють, і тільки згодом можна збагнути їх». Як відрізняються ці слова від усієї тієї моралізаторської зневаги! У своєму романі «*Une ténébreuse affaire*»³ Бальзак присвячує цьому «похмурому, глибокому, незвичному й мало знаному духові» особливу сторінку: «Його своєрідний геній, — пише він, — що іноді наганяв страх і на самого Наполеона, не розкрився жодного разу. Цей невідомо-

¹ «Незвичайного генія» (*франц.*). (Тут і далі примітки перекладача).

² «Найрозумнішою головою, яку я знаю» (*франц.*).

³ «Темна справа» (*франц.*).

мий член Конвенту, один з найвидатніших, а водночас і один з найхибніше оцінених діячів своєї доби, спершу завжди був ворогом того, що обстоював згодом. За Директорії він піднявся на таку височинь, з якої, правильно оцінивши минуле, глибокодумні люди вміють проглядати майбутнє, й під час державного перевороту 18 брюмера зненацька дав докази своєї спритності, перетворившись у раптовому осяянні, як трапляється з багатьма посередніми виконавцями, на видатного актора. Цей вихований за монастирськими мурами блідий чоловік, що знав усі таємниці монтаньярів, до яких спершу належав, і роялістів, до яких зрештою перейшов, довго й мовчки вивчав учинки та дії людей на політичній арені; він прозирнув таємниці Бонапарта, дав йому корисні поради й вартісну інформацію... Ні його нові, ні колишні колеги тоді й гадки не мали про велич цього генія, що, по суті, був генієм урядування: Фуше був непомильний в усіх своїх пророцтвах і мав зір неймовірної гостроти».

Це слова Бальзака. Така його шана й спонукала мене вперше придивитися до Фуше, і протягом довгих років я принагідно озирався на постать, яку вславив Бальзак і яка мала «більшу владу над людьми, ніж сам Наполеон». Але, зрозуміло, й за свого життя, і в історії Фуше вважали за другорядну фігуру, бо ж він у край неохоче давав зазирнути собі у вічі й не розкривав своїх карт. Він завжди надійно ховався за подіями, стаючи таким по-справжньому непомітним усередині партій, захованим у безіменному гурті її членів, як механізм у годиннику, що тільки вкрай рідко у вирі подій, на найкрутіших віражах шляху вдається помітити його мимобіжний профіль. Але ось де справжні дива! Жоден з цих ухоплених оком профілів анітрохи не схожий на інші! Слід докласти зусиль, щоб уявити собі, як той самий чоловік, збудований з тієї самої плоті й крові, 1790 року може бути монастирським наставником, а 1792-го — вже плюндрувати церкви; 1793 року

бути комуністом, а через п'ять років — мультимільйонером, а ще через десять років — герцогом Отрантським. Але що зухвалішими були перетворення Фуше, то цікавішим здавався мені його характер, чи, радше, безхарактерність цього довершеного мак'явелліста нової доби, то дужче кортіло довідатися про підґрунтя й таємниці прихованого політичного життя, то незвичайнішою, ба навіть демонічною видавалася мені його постать. Отож зовсім несподівано, задля чистої втіхи досліджувати душі я задумав написати біографію Фуше, що стане моїм внеском до ще не створеної, але конче потрібної біології дипломатів — цієї ще нітрохи не дослідженої найнебезпечнішої духовної касти людства.

Я знаю, що життєпис такої наскрізь аморальної, такої своєрідної і значущої постаті, як Жозеф Фуше, суперечить очевидним потребам часу. Наш час полюбляє героїчні біографії й вимагає їх, тож за браком значних політичних вождів сьогодення вишукує високі приклади з минушини. Я не заперечую впливу героїчних біографій, що збагачують душу, побільшують силу й підносять дух. З часів Плутарха вони доконечні для кожного юного покоління, для молоді будь-якої доби. Але саме в політиці криється небезпека фальшування історії, що якраз і полягає в тому, ніби в минулому фактичну долю світу таки справді завжди визначали вожді. Безперечно, героїчні натури вже тільки завдяки своєму існуванню запанували над десятиліттями й століттями духовного життя, але тільки духовного. В реальному, справжньому житті, в царині політики здебільшого вирішують — нехай це буде пересторогою проти будь-якого політичного марновірства — не переконані діячі, люди чистих ідей, а маловартісні, зате спритні другорядні постаті. Ми бачили, що 1918 року, як і 1914-го, розв'язок вирішальних для долі світу питань миру й війни визначали не розум і відповідальність, а люди найсумнівнішого ґатунку й невеликої кебети, що ховалися десь

позаду. Щодня ми знову пересвідчуємось, що в сумнівній, а часто й злочинній грі політиків, яким люди, як завжди, віддано доручають своїх дітей і майбутнє, переважають не добропорядні й далекосяжні розумом люди з несхитними переконаннями — ні; їх обігрують професійні картярі, що називаються дипломатами, оті спритнорукі митці з порожніми словами й холодними нервами. Отож якщо правда те, що вже понад сто років тому сказав Наполеон і політика стала «la fatalité moderne», новітнім фатумом, то, аби боронитися, ми хочемо за цією потугою розгледіти людей і викрити небезпечні таємниці їхньої сили. Саме таким внеском до типології політичного діяча й буде життєпис Жозефа Фуше.

Зальцбург, осінь 1929 р.

Розділ I

ЗЛЕТ

1759—1793 pp.

Жозеф Фуше — ох, і далеко ще до герцога Отрантського! — народився 31 травня 1759 року в портовому місті Нанті. В його родині були моряки й торговці, моряками були всі предки, тому й розумілося, що старший син теж мав стати моряком — морським купцем чи капітаном. Але досить рано виявилось, що цей хирлявий, нервовий, недокрівний і негарний юнак анітрохи не здатен до того важкого, а тієї доби ще й справді героїчного ремесла. Дві милі від берега — і вже в нього морська хвороба, чверть години побігає чи пограється з дітьми — і він уже вимучений. «Ну що робити з таким хирним хлопцем?» — не без тривоги запитували себе батько-мати, бо у Франції 1770 року ще не було належного простору для духовно пробудженої буржуазії, хоч як вона рвалась уперед. У судочинстві, в урядах, у кожній установі, на всіх посадах усі ласі шматки позабирала собі аристократія; двірська служба вимагала графського герба або родовитого баронства, і навіть у війську посивілий міщанський виходень рідко коли досягав чину, вищого за капрала. В погано урядованому, роз'їденому нечестям королівстві третій стан нікуди не допускали, тож і не дивно, що через чверть сторіччя він кулаками домагався того, чого так довго не давали в його сумирні жєбрущі руки.